
Gaál Zoltán**Magamról**

Jól nevetlenségem és alkalmazóképességem
a velem született lustasággal párosulva
megóvott számos kínos kalandtól
Szeretem a hétköznapot
az ünnep fáraszt
Ha szórakoztatni próbálnak
elfog az unalom
A feltűnési viszketegség viszonylag ritkán gyötör
Az érvényesülést
és annak szükséges járulékát
a pofafürdőt és a szerepjátszást
– úgy érzem –
nem nekem találták ki
Röviden:
sosem bírtam szuflával
lehetetlen fráter vagyok

Válasz

Mondják
újabb verseim prózaiak
hiányoznak a metaforák
hanyagolom a költészet eddig jól bevált eszköztárát
Kép ide
kép oda
a vers arravaló hogy tömören fejezzük ki magunk
Ami szép azt nem kell szépíteni
ami csúnya az maradjon csúnya
az ocsmány ocsmány
a közhely közhely
az ostobaság ostobaság
a rohadt rohadt
és így tovább
Muszáj rím
mesterkélt formajáték
mímelt pajkosság
mit ér
Miért tengetném életem

művirágok árusaként
A talmi vers
a költészet tövén
korcs fattyúhajtás

Apám

Munkásember – tömzsi, izmos, életteli – Apám. Ahol ő volt, ott volt a világ közepe. Nagyon kedvelte az itókát, a csinos hölgyikéket imádtá. S micsoda zenész lehetett volna ő, ha sorsa másként alakul, bár panaszkodni nem hallottam. Ha kapott egy új harmonikát, azonnyomban nekiesett, és fújta lelkesen, adva mindent mi belefért, ki nem fulladva, addig amíg a gyatra hangszer bírta. Akik hallották muzsikálni, ámulva tátották a szájuk.

Isten házába mentünk volna, ketten, de hát a Sátán közbelépett, így a közeli kocsmában kötöttünk ki. Mikor aztán onnan felajzva hazatértünk, a reggel rendelt böjtös eledel már nem felelt meg az elvárásnak. A párolgó szilvalevest apám, vilámgyors, heves mozdulattal, kilötyintette a tárt ablakon át a kertbe. Néha alaposan felöntött a garatra és olyankor, bizony, elég hangosan szidta népünk bölcs vezérét és annak egész pereputtyát, bárhol, akár a nyílt utcán is, egy országban, hol pisszenni se mertek.

Durcáskodtam – ez a fiúk szokása. Ki nem ellenkezik, ha drága szülőapja belekontárkodik ügyeibe, korholja, kioktatja? „Makacs vagy, Róza!”- mondta jó anyámnak, nekem pedig: „Zoltán, makacs vagy mint anyád!” Verésre csak akkor került sor, amikor bután viselkedtem, s főként ha kárt tettem magamban, mert én voltam a szeme fénye. Képes lett volna ölni értem.

Ha nem szolgálják fel, nem is eszik – hangoztatta, úgy, mint egy éltes pátriárka, hogy öregbítse tekintélyét. Öltözködésemre is ügyelt, cipőm ragyogóra kefélt; ne hozzak szégyent a családra.

Elment.

Vissza nem jön soha.

Kissé felhígított formában ugyan, de bennem munkálkodik.